

การอภิปรายผลการวิจัย

ในการวิเคราะห์แบบสอบถามนิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์ ชั้นปีที่ ๒ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา ๒๕๑๔ เกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เทคนิค ปรากฏผลการวิจัยโดยสรุปดังนี้

๑. ประวัติการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

๑.๑ ในระดับมัธยมศึกษา นิสิตส่วนใหญ่สนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มาตั้งแต่เรียนอยู่ในชั้นมัธยมศึกษา บางคนสนใจเพราะมีนิสัยชอบเรียนภาษา บางคนสนใจเพราะรักครูผู้สอน บางคนชอบเรียนเพราะเห็นว่าง่ายและได้คะแนนดี แต่ส่วนใหญ่ที่สุดแล้วชอบเรียนภาษาอังกฤษในชั้นมัธยม เพราะเห็นว่าจำเป็นในการเรียนชั้นสูงต่อไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการสอบเข้ามหาวิทยาลัย ภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่มีคะแนนสูง และมีความสำคัญไม่ว่าจะสอบเข้าเรียนในคณะใด แต่ถึงกระนั้นก็ยังมึนนิสิตบางคนที่ไม่ชอบเรียนภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมศึกษา เพราะเห็นว่าแบบเรียนที่ใช้ไม่น่าสนใจ เป็นสาเหตุสำคัญที่สุด นิสิตบางคนไม่ชอบเรียนภาษาอังกฤษในชั้นนี้เพราะเบื่อการเรียนซึ่งส่วนใหญ่ต้องท่องจำ และมีการบ้านมาก และเพราะตั้งใจจะศึกษาต่อในคณะวิศวกรรมศาสตร์ ไม่ใช่คณะอักษรศาสตร์ แสดงว่านิสิตมีความเข้าใจผิดมาแต่ต้นที่ว่า การเรียนภาษาอังกฤษเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับนิสิตอักษรศาสตร์เท่านั้น

๑.๒ ในระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ ๑ ในคณะวิศวกรรมศาสตร์ วิชาภาษาอังกฤษซึ่ง จัดสอนแก่นิสิตในชั้นปีที่ ๑ เป็นวิชาภาษาอังกฤษทั่วไป (General English) โดยแผนกวิชาภาษาอังกฤษคณะอักษรศาสตร์เป็นผู้ดำเนินการสอนโดยถือป็นวิชาบังคับ^๑ จากการวิจัย

^๑Chulalongkorn University. Faculty of Engineering, Announcement B.E. 2514 - 15 (1971-72) (Bangkok: Kurusapha Press, 1971), p.33.

ปรากฏว่านิสิตส่วนใหญ่ชอบเรียนภาษาอังกฤษในชั้นนี้ แสดงว่าความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตส่วนใหญ่ไม่เปลี่ยนแปลงไปจากเมื่อครั้งเรียนอยู่ในชั้นมัธยม ในชั้นปีที่ ๑ นี้นิสิตชอบเรียนภาษาอังกฤษเพราะช่วยให้เข้าใจตำราซึ่งเป็นภาษาอังกฤษได้ดียิ่งขึ้น เป็นสาเหตุสำคัญที่สุด สาเหตุอื่น ๆ คือ เพราะเนื้อหาวิชาน่าสนใจ เพราะชอบเรียนภาษา และเพราะชอบอาจารย์ผู้สอน ซึ่งส่วนใหญ่สอนดีและเป็นกันเองกับนิสิต ส่วนนิสิตที่ไม่ชอบเรียนภาษาอังกฤษในชั้นปีที่ ๑ นั้น ส่วนใหญ่เป็นเพราะเห็นว่าเนื้อหาวิชาเหมาะกับนิสิตอักษรศาสตร์มากกว่านิสิตวิศวกรรมศาสตร์ โดยเฉพาะเนื้อหาวิชาส่วนที่เกี่ยวกับสัทศาสตร์ (Phonetics)^๒ ทั้งนี้เป็นเพราะนิสิตมีความสนใจในวิชาอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับทางวิศวกรรมมากกว่า นอกจากนี้นิสิตบางคนไม่ชอบเรียนเพราะเห็นว่ายากเกินไปได้คะแนนไม่ดี

๒. ความเห็นที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยทั่วไป

จากผลการวิจัยปรากฏว่า นิสิตส่วนใหญ่เห็นว่าการเรียนภาษาอังกฤษเป็นสิ่งจำเป็นมาก เพราะคิดจะหาความรู้เพิ่มเติมจากการอ่านตำราซึ่งเขียนเป็นภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ยังจำเป็นสำหรับผู้ที่คิดจะไปศึกษาต่อต่างประเทศ เมื่อจบการศึกษาชั้นปริญญาตรีแล้ว เช่นเดียวกับที่บางคนคิดว่าสำคัญ เพราะคิดจะทำงานกับบริษัทต่างประเทศ แต่ก็ยังมีนิสิตอีกกลุ่มหนึ่งที่เห็นว่าการเรียนภาษาอังกฤษมีความจำเป็นน้อยกว่าวิชาทางวิศวกรรมโดยตรง

๓. ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเทคนิคในระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ ๒ ในคณะวิศวกรรมศาสตร์

๓.๑ ความชอบและไม่ชอบตลอดจนเหตุผล นิสิตส่วนใหญ่ชอบเรียนภาษาอังกฤษเทคนิคเพราะเห็นว่าจำเป็นประโยชน์ในการอ่านตำราทางวิศวกรรม และนอกจากนั้นเนื้อหา

^๒ Chulalongkorn University, loc.cit.

วิชายังตรงกับความสนใจอีกด้วย ผลสำเร็จนี้ถือว่าสอดคล้องกับคำกล่าวของ B.C.

Brookes ว่า "...ครูสอนภาษาอังกฤษแก่นักเรียนวิทยาศาสตร์หรือวิศวกรรมศาสตร์ จะต้องตระหนักว่าผู้เรียนเหล่านั้นมีความสนใจอย่างมากในสาขาวิชาของตน ดังนั้นในการสอนจึงควรใช้เนื้อหาวิชาที่มีความสัมพันธ์กับความสนใจของผู้เรียน..."^๓ แต่ก็มีนิสิตส่วนน้อยที่เห็นไปในทางตรงกันข้าม คือ เห็นว่าเนื้อหาวิชาไม่น่าสนใจเพราะเป็นเรื่องที่รู้อยู่แล้ว ซึ่งเป็เหตุผลการหนึ่งที่นิสิตไม่ชอบเรียนภาษาอังกฤษเทคนิค แต่เหตุผลที่สำคัญที่สุดนั้นคือเป็นเพราะยากและได้คะแนนไม่ดี

๓.๒ เนื้อหาวิชา นิสิตส่วนใหญ่ต้องการให้เนื้อหาวิชาเน้นทักษะ การอ่าน ทั้งนี้เป็นเพราะนิสิตสามารถนำไปใช้ช่วยให้เป็นประโยชน์ในการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม จากการอ่านตำราทางวิศวกรรมซึ่งเขียนเป็นภาษาอังกฤษ และเป็นประโยชน์ในการค้นคว้าหาความรู้ในการศึกษาขั้นสูงต่อไป ผลการวิจัยข้อนี้บ่งว่าสนับสนุนความคิดเห็นของ H. Tilden อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดลที่ว่า ทักษะที่ควรฝึกให้มากที่สุดสำหรับนักเรียนไทยเพราะเป็นสิ่งจำเป็นในการศึกษาขั้นสูง ๆ ต่อไป คือทักษะในการอ่านในใจเพื่อเอาความ (Silent - Reading-for-Information Skill)^๔

นิสิตส่วนใหญ่มีความเห็นว่าเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษเทคนิคที่จัดไว้ั้นเหมาะสมแล้ว มีเพียงส่วนน้อยที่เห็นว่ายังไม่เหมาะสมโดยให้เหตุผลว่าเนื้อหาวิชานั้นยากเกินไป นิสิตเสนอให้มีภาพประกอบเนื้อเรื่อง เพื่อให้เข้าใจได้ง่ายขึ้น รูปภาพนั้นว่าเป็นอุปกรณ์การ-

^๓ B.C. Brookes, "Teaching English to Scientists and Engineers," The Teaching of English (London: Oxford University Press, 1971), p.p.110 - 136.

^๔ H. Harvey Tilden, "J.R. Ewer and G. Latore: A Course in Basic Scientific English," Bulletin of the English Language Center (No. 2; Bangkok : Prachandra Press, 1970), p.p.125-140.

สอนที่สำคัญอย่างหนึ่งในการเรียนภาษา^๕ และนอกจากนั้น นิสิตยังต้องการให้เลือกเนื้อเรื่อง (Texts) ที่นำมาสอนในวิชานี้ใกล้เคียงกับเนื้อหาวิชาทางวิศวกรรมที่กำลังเรียนอยู่อีกด้วย

นิสิตส่วนใหญ่ต้องการให้เนื้อหาวิชาเกี่ยวข้องกับทั้งวิชาชีพทางวิศวกรรมและเรื่องอื่น ๆ ที่จะพบเห็นในชีวิตประจำวัน เช่น การฝึกการสนทนา (Conversation) เป็นต้น เพราะเท่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน เนื้อหาวิชาที่ได้เน้นในเรื่องนี้ นิสิตมีปัญหาเรื่องไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสนทนาได้ตอบกับชาวต่างประเทศ สำหรับเนื้อหาส่วนที่เกี่ยวข้องกับทางวิศวกรรมนั้น นิสิตมีความเห็นว่าควรจะต้องเกี่ยวข้องกับทุกสาขาวิชาโดยจัดสลับกันไปแต่ละบทเรียน เพราะเห็นว่าเป็นความรู้พิเศษที่น่าสนใจ และวิศวกรที่ดีไม่ควรจะมีความรู้และความสนใจจำกัดแคบ อยู่เฉพาะในสาขาวิชาของตนเท่านั้น ในเรื่องนี้มีนิสิตส่วนน้อยไม่เห็นด้วย กล่าวคือนิสิตกลุ่มนี้กลับเห็นว่าเนื้อหาวิชาควรเกี่ยวข้องกับสาขาวิชาที่นิสิตเลือกเรียนเป็นวิชาเอก เพราะทำให้นิสิตคุ้นเคยกับศัพท์เทคนิคที่ใช้ในวิชาของตนยิ่งขึ้น เป็นการเรียนรู้ให้ลึกซึ้งดีกว่าที่จะเรียนรู้หลาย ๆ อย่าง แต่รู้เพียงผิวเผิน เอาไปใช้ประโยชน์ไม่ได้

นอกจากนี้ นิสิตยังเสนอว่า ควรจะมีแบบฝึกหัดเกี่ยวกับการเขียนความเรียง (Composition) เป็นภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเขียนรายงาน (Report Writing) ซึ่งจะประโยชน์อย่างยิ่งต่อนิสิตเพราะเป็นสิ่งจำเป็นในเรื่องนี้ ตามหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษเทคนิคได้กำหนดไว้เรียบร้อยแล้ว คือมีการสอนวิชา Technical Report Writing ในชั้นปีที่ ๓^๖ โดยที่นิสิตต้องผ่านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเทคนิคในชั้นปีที่ ๒ ก่อน

^๕S. Pit Corder, The Visual Element in Language Teaching (London: Oxford University Press, 1966), p.p.5-7.

^๖Chulalongkorn University, loc.cit.

๓.๓ วิธีการสอน นิสิตส่วนใหญ่พอใจวิธีการสอนที่เป็นอยู่ ซึ่งแบ่งเป็นการสอน และฝึกวิธีใช้ไวยากรณ์ (Structural Drills) การสอนเนื้อเรื่อง (Texts) การทำแบบฝึกหัด (Exercises) และการใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษา (Language Laboratory) มีเพียงส่วนน้อยที่ยังไม่พอใจ และเห็นว่าสมควรแก้ไข เพราะวิธีการสอนนั้นจักไว้กระชั้นเกินไป จนอาจารย์ไม่มีเวลาอธิบายข้อสงสัยของนิสิตเกี่ยวกับบทเรียนที่ผ่านมาแล้ว เพราะแต่ละชั่วโมงมีบทเรียนออกมาใหม่ และจะต้องสอนให้ครบในเวลาที่กำหนดไว้คือหนึ่งชั่วโมง การที่อาจารย์ต้องพยายามสอนให้ได้ครบตามที่กำหนดไว้ทำให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างรวดเร็วมาก โดยเฉพาะในบางชั่วโมงที่เนื้อหาวิชาค่อนข้างยาวมากกว่าปกติ เป็นผลให้นิสิตติดตามบทเรียนไม่ทัน และไม่เข้าใจบทเรียนอย่างแจ่มชัด นับเป็นผลเสียอย่างยิ่งแก่นิสิต นิสิตต้องการให้อาจารย์สอนช้าลงกว่าเป็นอยู่ และก่อนที่จะเริ่มบทเรียนใหม่แต่ละครั้ง อาจารย์ควรมีเวลาทบทวนสิ่งที่เรียนไปแล้วบ้าง แล้วจึงสรุปสั้น ๆ ถึงสิ่งที่เรียนต่อไป นอกจากนี้อาจารย์ควรรวบรวมข้อผิดพลาดที่พบในการทำแบบฝึกหัดของนิสิตมาอธิบายให้เข้าใจโดยทั่วกัน จะได้นิสิตคิดว่าแก้ข้อผิดพลาดให้นิสิตแต่ละคนในกระดานที่ทำแบบฝึกหัด แล้วแจกคืนไปโดยไม่อธิบายให้นิสิตคนอื่นได้เข้าใจด้วย

ในเรื่องภาษาที่ใช้ในการสอนวิชานี้ ส่วนใหญ่อาจารย์ผู้สอนจะใช้ภาษาอังกฤษอธิบายโดยตลอด จะใช้ภาษาไทยบ้างเมื่อเนื้อหาวิชายากกว่าปกติ และนิสิตต้องการคำอธิบายเป็นภาษาไทยจึงจะเข้าใจ วิธีการนี้นิสิตส่วนมากเห็นว่าเหมาะสมแล้ว จะมีเพียงส่วนน้อยที่เห็นว่าอาจารย์ควรอธิบายเป็นภาษาอังกฤษโดยตลอด H.C. Burrow กล่าวไว้ว่า "... ครูควรใช้ภาษาไทยให้น้อยที่สุด ครูควรใช้ภาษาอังกฤษให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ และใช้ภาษาไทยเท่าที่จำเป็นเท่านั้น..."^{๑)} นักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัย

^{๑)} H.C. Burrow, The Oxford English Course for Thailand: Teacher's note to Book I (Bangkok: Thai Watana Panich, 1958), p.40.

มทิลด พบว่า ในการใช้หนังสือของ J.R. Ewer และ G. Latorre^๔ เป็นแบบเรียนภาษาอังกฤษนั้นไม่ได้ผลเท่าที่ควร เพราะแบบเรียนดังกล่าวมุ่งหมายให้ผู้เรียนใช้ภาษาอังกฤษโดยตลอด ดังนั้นจึงเป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนที่มีพื้นฐานความรู้ทางภาษาอังกฤษไม่มากนัก เพราะอาจารย์ผู้สอนจะอธิบายเป็นภาษาอังกฤษได้โดยตลอด เฉพาะกับนิสิตที่มีพื้นฐานความรู้ทางภาษาอังกฤษค่อนข้างดีเท่านั้น

ในการสอน นิสิตต้องการให้อาจารย์เรียกถามคำถามทุกคนในแต่ละชั่วโมง โดยระบุชื่อคนตอบ เพื่อให้ นิสิตสนใจติดตามบทเรียนอยู่ตลอดเวลา

๓.๔ อาจารย์ผู้สอน ปัญหาที่เกิดจากอาจารย์ผู้สอน นับเป็นสิ่งสำคัญที่มีผลต่อการเรียนการสอนวิชานั้น ดังที่ Mary Finocchiaro กล่าวไว้ว่า "... There are no good or bad methods : There are only good or bad teachers..."

ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเทคนิคนี้ อาจารย์ผู้สอนมีทั้งอาจารย์ไทยและอาจารย์เจ้าของภาษา นิสิตส่วนใหญ่ชอบเรียนภาษาอังกฤษกับอาจารย์ไทยเพราะสามารถอธิบายหลักไวยากรณ์ได้ชัดเจน เข้าใจง่ายกว่าอาจารย์เจ้าของภาษา ตลอดจนเข้าใจสาเหตุความผิดพลาดทางไวยากรณ์ที่นักเรียนไทยมักใช้เสมอ ๆ และประการสำคัญคือ ถ้าจำเป็นอาจารย์สามารถอธิบายข้อสงสัยเป็นภาษาไทยได้ ในเรื่องนี้เห็นว่าสอดคล้องกับผลการวิจัยในเรื่องวิธีการสอนที่ว่า นิสิตต้องการให้อาจารย์อธิบายเป็นภาษาไทยบ้างเมื่อไม่เข้าใจ แสดงว่านิสิตไม่สามารถเรียนภาษาอังกฤษด้วยภาษาอังกฤษในกรณีนี้ เนื้อหาวิชายากกว่าธรรมดา หากแต่ต้องการคำอธิบายเพิ่มเติมเป็นภาษาไทยจึงจะเข้าใจ ผลการวิจัยนี้เห็นว่าสอดคล้องกับผลการวิจัยในเรื่องวิธีการสอนที่ว่า การใช้ภาษาอังกฤษโดยตลอด

^๔J.R. Ewer and G. Latorre, A Course in Basic Scientific English (London :Longman, 1966), p.199.

^๕Mary Finocchiaro, The Teaching of English as a Second Language in Elementary and Secondary Schools (New York: Harpers and Brothers, 1958), p.10.

ในการสอนนั้นจะต้องพิจารณาพื้นฐานความรู้ความสามารถของผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับนักเรียนไทยซึ่งเคยชินกับวิธีการสอนแบบ Grammar-Translation Method ซึ่งผู้เรียนจะเรียนภาษาก่อนการแปลและก่อนการท่องจำกฎไวยากรณ์ต่าง ๆ ใค้อย่างแม่นยำ แต่ใช้ไม่เป็น^{๑๐} นอกจากนี้ นิสิตยังชอบเรียนกับอาจารย์ไทยเพราะรู้สึกเป็นกันเองมากกว่าเรียนกับอาจารย์ชาวต่างประเทศซึ่งในบางครั้ง นิสิตมีความรู้สึกว่าอาจารย์ชาวต่างประเทศถูกคนไทยอยู่ในที่ หรือมีมารยาทบางอย่างที่ นิสิตไม่พอใจ ทั้งนี้เป็นผลเนื่องมาจากความแตกต่างทางวัฒนธรรม ซึ่งก่อให้เกิดความเข้าใจผิดระหว่างคนซึ่งมาจากวัฒนธรรมต่างกัน

ส่วนนิสิตส่วนน้อยที่ชอบเรียนกับอาจารย์ชาวต่างประเทศนั้น ส่วนใหญ่เป็นเพราะเห็นเป็นโอกาสฝึกให้ชินกับการฟัง และการพูดโต้ตอบกับเจ้าของภาษา นิสิตกลุ่มนี้มีความเห็นว่าในเรื่องการออกเสียงแล้ว อาจารย์ไทยไม่สามารถสอนใค้อย่างถูกต้อง เหมือนอาจารย์เจ้าของภาษาคือไม่แน่ใจว่าการออกเสียงภาษาอังกฤษของอาจารย์ไทยจะถูกต้อง การเรียนภาษาอังกฤษที่ถูกต้องตามความคิดของนิสิตนี้คือ เรียนจากเจ้าของภาษาโดยตรง

โดยทั่ว ๆ ไปแล้ว นิสิตชอบเรียนกับอาจารย์ที่มีความรู้ทั้งทางภาษาและวิธีการสอน มีความเข้าใจและความเป็นกันเองต่อนิสิต โดยเฉพาะอย่างยิ่งมีอารมณ์ขัน ซึ่งทำให้การเรียนการสอนไม่ตึงเครียดเกินไป นิสิตไม่ชอบเรียนกับอาจารย์ที่เอาจริง เอาจังเกินไปในการสอน พูดทวนซ้ำซาก ทำให้เข้าใจยากและน่ารำคาญ นิสิตส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการสับเปลี่ยนอาจารย์ผู้สอนประจำกลุ่มให้ต่างกันไปในแต่ละภาคการศึกษา เพื่อเป็นการเปลี่ยนบรรยากาศให้แปลกออกไปจะมีก็แต่เพียงส่วนน้อยที่ไม่เห็นด้วยกับการสับเปลี่ยนดังกล่าว โดยมีเหตุผลว่า เพราะคุ้นเคยกับวิธีการสอนของอาจารย์คนเดิมอยู่แล้ว นอกจากนี้ นิสิตยังเสนอว่า อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษเทคนิคควรมีความรู้ใน

^{๑๐}Robert Lado, "Language Testing," English Teaching Extracts (London: Longman, 1971), p.16.

เรื่องทางวิศวกรรมบ้าง เพื่อจะสามารถอธิบายทเรียนให้นิสิตเข้าใจได้แจ่มชัดขึ้น เพราะเท่าที่เป็นอยู่นั้น อาจารย์มักเน้นในเรื่องภาษาและการใช้ภาษามากกว่าจะเน้นเรื่อง เนื้อความซึ่งเกี่ยวข้องกับความรู้ทางวิศวกรรม ทั้งนี้เพราะอาจารย์คิดเอวว่านิสิตเข้าใจอยู่แล้ว เพราะเคยเรียนเรื่องนั้น ๆ มาก่อน ซึ่งตามความเป็นจริงแล้วนิสิตอาจไม่เคยรู้เรื่องนั้น มาก่อนเลยก็ได้ เพราะเพิ่งศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ ๒

๓.๕ เวลาเรียนและการแบ่งกลุ่มผู้เรียน

๓.๕.๑ เวลาเรียน เวลาเรียนวิชาภาษาอังกฤษเทคนิคนี้จัดไว้ ๔ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ โดยแบ่งเป็นชั่วโมงที่เกี่ยวกับไวยากรณ์ ศัพท์สำนวน ตลอดจนการอ่านเอาเรื่อง การทำแบบฝึกหัดทำแบบ และห้องปฏิบัติ การทางภาษา นิสิตส่วนใหญ่มีความพอใจในเวลาเรียนที่จัดไว้ดังกล่าว จะมีเพียงส่วนน้อยที่ไม่พอใจ เพราะเห็นว่าเวลาเรียนที่จัดไว้นั้นมากเกินไป สมควรจะยกเลิกชั่วโมงเรียนบางชั่วโมงลง และชั่วโมงที่นิสิตเสนอให้ยกเลิกคือชั่วโมงไวยากรณ์ เป็นที่น่าสังเกตว่าไม่มีนิสิตคนใดเสนอให้ยกเลิก ชั่วโมงเรียนเกี่ยวกับศัพท์สำนวน ตลอดจนการอ่านเอาเรื่องเลย นับว่าสอดคล้องกับผลการวิจัยที่ผ่านมาแล้ว คือ นิสิตส่วนใหญ่เห็นว่าทักษะในการอ่านนั้นเป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญในการศึกษาหาความรู้ชั้นสูงต่อไป

๓.๕.๒ การแบ่งกลุ่มผู้เรียน ในการเรียนภาษาอังกฤษเทคนิคจะแบ่งผู้เรียนเป็นกลุ่ม ๆ กลุ่มละประมาณ ๒๐ - ๒๕ คน นิสิตส่วนใหญ่เห็นว่า การแบ่งเช่นนี้เหมาะสมแล้ว มีส่วนน้อยที่เห็นว่า จำนวนผู้เรียนมากเกินไป อาจารย์เอาใจใส่ไม่ทั่วถึง ในการแบ่งกลุ่มผู้เรียนนั้น แบ่งโดยคละกันไประหว่างนิสิตที่เรียนวิชาเอกต่างกัน นิสิตส่วนใหญ่เห็นด้วยกับวิธีการนี้ เพราะการรวมนิสิตที่เรียนวิชาเอกต่างกันไว้ในกลุ่มเดียวกัน ทำให้การจัดเนื้อหาวิชาต้องจัดให้เกี่ยวข้องกับทุกสาขาวิชาทางวิศวกรรม มีสาขาใดสาขาหนึ่งโดยเฉพาะ นับว่าสอดคล้องกับผลการวิจัยในเรื่อง เนื้อหาวิชาที่ว่า นิสิตส่วนใหญ่เห็นว่าเนื้อหาวิชาควรเกี่ยวข้องกับทุกสาขาวิชาทางวิศวกรรม เพราะเป็นความรู้ที่เกะเกะที่ น่าสนใจ และเพราะวิศวกรที่ดีไม่ควรมีความรู้แคบ อยู่เฉพาะในสาขาวิชาของตน ส่วน

นิสิตที่ไม่เห็นด้วยกับการรวมนิสิตที่เรียนวิชาเอกต่างกันไว้ในกลุ่มเดียวกันนั้น จัดเป็นนิสิตส่วนน้อย นิสิตกลุ่มนี้เห็นว่าควรแบ่งโดยรวมนิสิตที่เรียนวิชาเอกเหมือนกันไว้กลุ่มเดียวกันแล้วจัดเนื้อหาวิชาให้โดยเฉพาะแต่ละกลุ่มไป ทั้งนี้เพื่อช่วยให้นิสิตคุ้นเคยกับศัพท์เทคนิคต่าง ๆ ที่ใช้ในวิชาเอกของตน นอกจากนี้นิสิตยังมีความเห็นว่าเนื้อหาวิชาที่เกี่ยวข้องกับทุกสาขาวิชาทางวิศวกรรมนั้นให้ความรู้แต่เพียงผิวเผินไม่ เป็นประโยชน์แต่อย่างใด นับว่าผลวิจัยนี้สอดคล้องกับผลวิจัยในเรื่องเนื้อหาวิชาที่กล่าวว่า นิสิตส่วนน้อยเห็นว่าเนื้อหาวิชาควรเกี่ยวข้องกับเฉพาะสาขาวิชาที่นิสิตเลือกเรียนเป็นวิชาเอก

๓.๖ ความสนใจในรายการภาษาอังกฤษนอกหลักสูตร ผลการวิจัยปรากฏว่า

นิสิตมีความสนใจมากในการอ่านนิตยสารทางวิชาการ มีความสนใจบ้างในการอ่านหนังสือพิมพ์รายวัน และไม่มีความสนใจเลยในการอ่านนวนิยาย เป็นที่น่าสังเกตว่าความสนใจของนิสิตนั้นมุ่งไปในเรื่องเกี่ยวกับทักษะในการอ่าน นับว่าสอดคล้องกับผลการวิจัยในเนื้อหาวิชาที่ว่า ทักษะในการอ่านนั้น เป็นทักษะที่สำคัญ และจำเป็นยิ่งสำหรับนิสิตวิศวกรรมศาสตร์ เพราะช่วยให้ศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมได้มากขึ้นจากการอ่านตำรา ซึ่งเขียนเป็นภาษาอังกฤษ

นิสิตเสนอว่าควรจัดฉายภาพยนตร์ทางวิชาการประกอบบทเรียนเพื่อสร้างความเข้าใจให้มากขึ้น นิสิตต้องการให้บรรยายภาคในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นไปอย่างสนุกสนาน ไม่ตึงเครียดเหมือนวิชาทางวิศวกรรม ซึ่งอาจทำได้โดยแทรกเกมส์ต่าง ๆ ที่ใช้ภาษาอังกฤษลงในบทเรียน เช่น ปริศนาอักษรไขว้ หรือจัดให้มีการอภิปรายหรือบรรยายเป็นภาษาอังกฤษโดยนิสิต และควรตั้งชมรมภาษาอังกฤษขึ้นโดยความร่วมมือของทั้งอาจารย์และนิสิต เพื่อจัดกิจกรรมส่งเสริมหลักสูตร

๓.๗ ห้องปฏิบัติการทางภาษา ผลการวิจัยปรากฏว่า นิสิตส่วนใหญ่ชอบเข้า

เรียนในห้องปฏิบัติการทางภาษา เพราะเป็นโอกาสได้ฟังการออกเสียงภาษาอังกฤษที่ถูกต่องจากเจ้าของภาษาอย่างชัดเจน และไม่จำกัดจำนวนครั้ง นับว่าสอดคล้องกับผลการวิจัยในค่านอาจารย์ผู้สอนที่ว่ามีนิสิตส่วนน้อยที่คิดว่า การเรียนภาษาอังกฤษที่ถูกต่อง โดยเฉพาะในค่านการออกเสียงนั้นจะต้องเรียนกับอาจารย์เจ้าของภาษาโดยตรง ไม่ใช่กับ

อาจารย์ไทย นอกจากนี้ นิสิตยังชอบ เข้าเรียนในห้องปฏิบัติการทางภาษา เพราะเป็น โอกาสได้พบทบทวนที่ผ่านไปแล้ว การเรียนภาษาอังกฤษนั้น เป็น เรื่องของความ เคยชิน ยิ่งมีโอกาสฝึกฝนมากเท่าไร ผู้เรียนก็ยิ่งคุ้นเคยกับภาษานั้น และสามารถเข้าใจ ได้โดยมิต้อง เสียเวลาคิดในที่สุด^{๑๑} บรรยายากศในการเรียนนี้ว่ามีส่วนสำคัญ จากผลวิจัย ปรากฏว่า นิสิตชอบ เรียนในห้องปฏิบัติการทางภาษา เพราะเป็นห้อง เรียนคิดเครื่องปรับ อากาศ

ผลการวิจัยปรากฏว่า นิสิตไม่ชอบ เรียนในห้องปฏิบัติการทางภาษา เพราะบทเรียน ยากเกินไป ฟังและพูดตามไม่ทัน แบบฝึกหัดทำขมขมยากเกินไป และมีการเก็บคะแนนอีก คุ้ม นิสิตเสนอให้ยกเลิกการเก็บคะแนนเสีย เพราะเท่าที่เป็นอยู่นั้น นิสิตต้อง เปิดเทป ฟังเฉพาะส่วนที่เป็นคำตอบซ้ำไปซ้ำมา ทำให้ความสนใจที่ควรมีต่อการออกเสียงและ สำเนียงที่ถูกต้องลดน้อยลง นอกจากนี้ นิสิตยัง เห็นว่าการเรียนในห้องปฏิบัติการทาง ภาษานั้น ไม่ได้ผลเท่าที่ควร เพราะจำนวนนิสิตที่เข้าเรียนในแต่ละกลุ่มนั้นมากเกินไป บางครั้งเมื่ออุปกรณ์ข้าง เครื่อง ชักของจึงมีนิสิตบางคนไม่ได้เรียนในชั่วโมงนี้ และเมื่อ นิสิตมีปัญหาพร้อมกันหลายคนในเวลาเดียวกัน อาจารย์ที่คุมการสอนไม่สามารถตอบคำถาม ของทุกคนได้ทันที ทำให้ นิสิตบางคนปล่อยให้ข้อสงสัยนั้นผ่านไป หรือการที่ นิสิตบางคน เปิด เทปฟังเพียงบางตอน เพราะสามารถควบคุมการใช้ เครื่องอุปกรณ์ของตนได้เอง สาเหตุ เหล่านี้ทำให้ นิสิตส่วนน้อยคิดว่าการเรียนในห้องปฏิบัติการทางภาษานั้นไม่ให้ประโยชน์ แก่ผู้เรียนแต่อย่างใด

๓.๘ การวัดผลและการประเมินผล

๓.๘.๑ การวัดผล

ผลการวิจัยปรากฏว่า นิสิตส่วนใหญ่มีความพอใจในระเบียบการวัด

^{๑๑} H.E. Palmer, "Habit-forming and Habit-adapting," English Teaching Extracts (London: Longman, 1971), p.36.

คะแนนวิชานี้ซึ่งแบ่งเป็น คะแนนเต็ม ๕๐ % (ประกอบด้วยคะแนนจากการทำแบบฝึกหัด
 ในชั้นเรียนปกติ ๓๐ % และในชั้นปฏิบัติการทางภาษา ๑๐ %) และคะแนนสอบ ๒๐ %
 ส่วนนิสิตส่วนน้อยที่ยังไม่พอใจในระเบียบการกีดคะแนนดังกล่าวได้เหตุผลว่าเพราะคะแนน
 เกินมากเกินไป นิสิตกลุ่มนี้ให้ความเห็นว่าการมีคะแนนเกินนั้นล่อใจให้กระทำทุจริตเช่น
 แอบลอกคำตอบจากเพื่อน เพราะต้องการได้คะแนนเต็ม ดังนั้นจึงควรลดคะแนนเกินให้
 น้อยลงกว่าที่เป็นอยู่ หรือไม่มีการเก็บคะแนนเสียเลย ซึ่งตรงกันข้ามกับความเห็นของ
 นิสิต ส่วนใหญ่ที่เห็นว่าควรมีคะแนนเก็บเพราะทำให้นิสิตเอาใจใส่ในการเรียนโดยสม่ำเสมอ
 และเป็นการช่วยผู้ที่เอาใจใส่ในการเรียนตลอดปี แต่สอบไม่ไถ่ก็ ทั้งยัง เป็นการ
 ส่งเสริมให้ผู้ที่เอาใจใส่ในการเรียนดีและทำคะแนนสอบดีได้คะแนนสูงยิ่งขึ้น

โดยปกติแล้ว วิชาภาษาอังกฤษเทคนิคนี้ไม่มีการทดสอบอื่น ๆ ในระหว่างภาค
 การศึกษา เท่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ไร่วิธีเก็บคะแนนจากการทำแบบฝึกหัดตลอดปี ในเรื่อง
 นี้ นิสิตส่วนใหญ่เห็นว่า ควรมีการทดสอบอื่น ๆ บ้าง เพื่อเป็นการทบทวนแบบเรียนที่ผ่าน
 ไปแล้ว และเปิดโอกาสให้นิสิตเข้าใจแนวข้อสอบในภาคปลายการศึกษา ทั้งยังเป็นการ
 กระตุ้นให้นิสิตมีความสนใจในการเรียน นิสิตส่วนน้อยมีความเห็นว่าการไม่ควรมีการทดสอบ
 เพราะไม่อาจทำได้โดยยุติธรรมเนื่องจากการทดสอบนิสิตแต่ละกลุ่มไม่อาจทำได้ในเวลา
 เดียวกัน เพราะนิสิตที่เรียนวิชานี้ มาจากแผนกวิชาต่าง ๆ กัน จึงมีเวลาร่างไม่พร้อมกัน
 ดังนั้นการทดสอบถ้ามีขึ้นก็ต้องเป็นไปไม่พร้อมกัน นิสิตที่ทดสอบก่อนจึงเสียเปรียบนิสิต
 ที่ทดสอบทีหลัง นอกจากนี้ นิสิตยังเห็นว่าการทดสอบนั้นไม่จำเป็น เพราะมีการทำแบบฝึกหัด
 และเก็บคะแนนอยู่แล้วทุกอาทิตย์ จะเห็นได้ว่าคะแนนเป็นสิ่งสำคัญอย่างหนึ่งที่ทำให้
 นิสิตมีความสนใจในการเรียน นิสิตคำนึงถึงเรื่องคะแนน การเสียเปรียบได้เปรียบในการ
 ได้คะแนนอยู่มากในการเรียนภาษาอังกฤษ

๓.๔.๒ การประเมินผล

เมื่อประเมินผลความสามารถในการนำสิ่งที่ได้จากการเรียนวิชา
 ภาษาอังกฤษเทคนิคไปใช้นั้น ผลการวิจัยปรากฏว่าทักษะที่นิสิตนำไปใช้ได้มากกว่าทักษะ

อื่น ๆ คือ ทักษะในการอ่าน ส่วนทักษะที่นิสิตใช้ไม่ค่อยได้คือ ทักษะในการพูด จะเห็นว่า ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยในเรื่อง เนื้อหาวิชาที่ว่า นิสิตต้องการให้เนื้อหาวิชา เน้นทักษะการอ่าน การเรียนวิชาภาษาอังกฤษเทคนิคในคณะวิศวกรรมศาสตร์ ได้ผล สอนองความต้องการของผู้เรียน กล่าวคือ นิสิตส่วนใหญ่ต้องการฝึกทักษะในการอ่าน เพราะเห็นว่าเป็นประโยชน์ในการอ่านตำราทางวิศวกรรม ซึ่งตนกำลังศึกษาอยู่ และ ช่วยเหลือในกรณีที่นิสิตศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมจากการอ่านตำราภาษาอังกฤษภายนอก ดังนั้นเมื่อผลการวิจัยปรากฏว่าทักษะที่นิสิตสามารถนำไปใช้ได้มากกว่าทักษะอื่น เมื่อผ่านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเทคนิคแล้วนั้น คือทักษะในการอ่านและนอกจากนั้นนิสิตยังสามารถนำความรู้ภาษาอังกฤษไปใช้ใน ชีวิตประจำวัน และช่วยในการศึกษาตำราทาง วิศวกรรมซึ่งเขียนเป็นภาษาอังกฤษได้อยู่ในขั้นพอใช้ จึงนับว่าการเรียนการสอนวิชา ภาษาอังกฤษเทคนิคในคณะวิศวกรรมศาสตร์ชั้นปีที่ ๒ นี้ได้ผล เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน